

Arrest

nr. 54 480 van 18 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger van Bansa origine te zijn afkomstig uit Nkuv, Kumbo in de North West province. In 1997 overleed uw moeder en uw vader stuurde u bij een oom die voor u zou zorgen. U ging naar het huis van (A.B.) in Kovki, Kumbo. U werd er verwelkomd met een receptie en u hoorde de andere vrouwen van (A.) zeggen dat u een nieuwe vrouw was. U werd drie dagen in een kamer geïsoleerd en de andere vrouwen gaven u eten en adviseerden u hoe u zich als vrouw moest gedragen. Hierna werd u naar uw kamer gebracht en (A.) kwam bij u. Hij zei dat u vanaf dat moment alles moest doen wat hij wilde en dat u onder zijn zorg stond. De tweede avond kwam hij terug naar uw kamer en u diende hem te volgen naar zijn deel van het huis. Hij liet u een pornofilm bekijken en zei dat dit een spel is dat volwassen spelen. U vond het niet goed, maar hij sliep met u. U

bloedde en was in de war. (A.) bracht elke nacht bij u door voor twee weken en daarna ging hij naar een andere vrouw. (A.) had zes andere vrouwen en u moest werken voor de andere vrouwen. U diende zich ook aan te passen aan het leven als vrouw van een moslim: uw hoofd bedekken en lange kledij dragen en hun feesten respecteren. U verkocht blauwe bosbessen op de markt en twee maanden voor uw vertrek uit Kameroen, in maart 2010, kwam uw oom Emma langs op de markt. Hij is handelaar in Douala en koopt op de lokale markten. Hij had uw vader naar u gevraagd en u overal gezocht. U vertelde wat u meemaakte en hij beloofde u te helpen. Hij zou de volgende week terugkomen naar de markt. U ging een week later terug naar de markt en u reisde met uw oom per bus naar Douala. Uw oom regelde uw reis. Hij meldde u dat u door de politie werd gezocht, zodat u kon teruggebracht worden naar (A.). Uw oom stelde u voor aan Walters met wie u reisde. U hebt Kameroen verlaten per vliegtuig op 15 mei 2010 en op 17 mei 2010 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen nergens blijkt dat u zelf ooit enig probleem kende met de Kameroense autoriteiten, noch haalt u bij een terugkeer naar Kameroen enige concrete vrees voor de Kameroense autoriteiten als dusdanig aan.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geen ernstige poging ondernam om u aan het huwelijk en het leven met (A.) te onttrekken. Hoewel u als jong meisje naar het huis van (A.) moest gaan, blijkt u later, op volwassen leeftijd, niets te hebben ondernomen om u te verzetten tegen het leven met (A.).

U verklaart dat u sinds 1997 tot 2010 in het huis van (A.) heeft gewoond (zie gehoor CGVS, p.3). U stelt kortweg dat u bang was om weg te vluchten, omdat zijn vijfde vrouw het ooit deed en hard werd aangepakt bij haar terugkeer in zijn huis (zie gehoor CGVS, p.8). Wanneer gevraagd wordt of u geen manier zocht om weg te geraken uit de handen van (A.), antwoordt u dit niet te hebben gedaan en herhaalt u dat de vijfde vrouw weggelopen was. U voegt toe dat u niet kon scheiden van (A.), omdat uw vader hem niet kon terugbetalen (zie gehoor CGVS, p.8). Nochtans verklaart u dat u vrij was om naar de markt te gaan en er te verkopen en u op die manier uw oom terugzag (zie gehoor CGVS, p.8). Het is dan ook merkwaardig dat u al die jaren geen initiatief nam om weg te vluchten of hulp te zoeken. Men mag nochtans verwachten dat u alle mogelijke oplossingen of alternatieven zou overwogen en nagegaan hebben in al die jaren alvorens uw land van herkomst te ontvluchten en internationale bescherming te vragen.

Trouwens, u verklaarde uitdrukkelijk dat scheiden van Alhaji zou betekenen dat uw vader moest terugbetalen wat hij had gekregen (zie gehoor CGVS, p. 8). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u dit recentelijk nog met uw vader besprak. U zag uw vader immers de laatste keer in 2007 en toen beloofde hij u te zullen doen wat hij kon (zie gehoor CGVS, p. 8). Het is dan ook merkwaardig dat u naderhand hier niet meer op terugkwam. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw oom Emma, de broer van uw vader die duidelijk bezorgd was om u en u hielp te ontsnappen van bij Alhaji en bijgevolg aan uw kant stond, zakenman was en over voldoende middelen beschikte om u naar België te laten reizen (zie gehoor CGVS, p. 8, 10). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u gepoogd hebt u via uw oom te laten 'vrijkopen', wat toch merkwaardig is aangezien 'vrijkopen' duidelijk een mogelijke optie was zoals u zelf aanhaalde.

Verder kunt u niet aannemelijk maken dat u zich niet elders in Kameroen zonder problemen zou kunnen vestigen. U verklaart dat volgens uw oom u niet in Douala kon blijven, omdat u gezocht werd door de politie met het oog op uw terugbrenging naar uw man (zie gehoor CGVS, p.10). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u een verblijf in Douala, om aan uw beweerde problemen in Kovki te ontkomen, ernstig overwogen of geprobeerd heeft. U stelt vaagweg dat u zal opgespoord worden en dat u zal worden teruggebracht naar het huis van (A.B.). U stelt dat (A.B.) een invloedrijke man is die samenwerkt met de politie (zie gehoor CGVS, p.10). Uw verklaringen bevatten echter geen concrete, objectieve aanwijzingen dat u actueel en daadwerkelijk nog door (A.B.) of de politie wordt gezocht met het oog op vervolging. Uw verklaring dat u bij een terugkeer naar Kameroen zal opgespoord worden en u zal worden teruggebracht naar (A.B.) is slechts gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens van uw oom waarvoor u, noch uw oom, concrete elementen aanbrengt.

U verklaart ten slotte geen nieuws te hebben uit Kameroen. Het is weinig aannemelijk dat u geen contact zou hebben met uw oom, te meer daar hij uw vertrek uit Kameroen organiseerde en daar hij u blijkbaar gedurende meerdere jaren gezocht heeft in Kameroen. Het is niet aannemelijk dat hij u dan nu niet meer zou contacteren. U verklaart dat u zijn nummer had, maar het verloren is gegaan (zie gehoor

CGVS, p.9). U voegt toe dat u uw vader ook nog niet contacteerde, gezien de situatie waarin u zich in België bevindt (zie gehoor CGVS, p.9). Er mag van u echter verwacht worden dat u, in uw vermeende situatie, op welke wijze dan ook, zou getracht hebben contact op te nemen met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw beweerde problemen eventueel geëvolueerd zijn. Het feit dat u naliel dit te doen, zelfs gezien de door u geschetste situatie in België, tast de ernst van uw vrees toch nog meer aan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven. De attesten in verband met uw bevalling betreffen de identiteitsgegevens van uw zoon die hier niet ter discussie staan. De aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van medische redenen, waarvan een kopie werd neergelegd door uw advocate, wijzigt niets aan bovenstaande motivering. Het medische attest van Dr Roland Philippe dd.7.7.2010 vermeldt dat u lijdt aan een ernstige ziekte die niet kan behandeld worden in Kameroen. Het attest vermeldt niets over de oorzaak of situatie waarin u deze ziekte opgelopen hebt. U dient zich voor de beoordeling van de medische elementen te richten tot de geëigende procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op een schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven.

Verzoekster betoogt dat zij:

- amper twaalf jaar oud was wanneer zij werd uitgehuwelijkt zodat zij veel te jong was om iets te ondernemen;
- omwille van de moslimcultuur geen rechten heeft en angst heeft omdat de weggelopen vijfde vrouw van A. zwaar mishandeld werd toe zij werd teruggebracht door de politie;
- niet kon scheiden omwille van de moslimcultuur en haar vader vroeg bij haar echtgenoot te blijven omdat hij deze niet kon terugbetalen;
- niet over een intern vluchtalternatief beschikt omdat zij gezocht wordt door de politie om haar terug te brengen naar haar echtgenoot;
- geen goede band heeft met haar vader en haar oom. Tevens werd in België bij haar HIV vastgesteld waardoor zij in onzekerheid leefde over het lot van haar pasgeboren zoon;
- een aanvraag tot regularisatie omwille van medische redenen heeft ingediend, maar dat deze ziekte geen reden tot vertrek was.

Verzoekster voert tevens aan dat geen rekening werd gehouden met de fax van verzoeksters advocate inzake een gelijkaardig Somalisch dossier.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij omtrent het huwelijk dat zij in 1997, aldus dertien jaar geleden, zou hebben aangegaan met A., hetgeen haar geloofwaardigheid ondermijnt. Verzoekster brengt evenmin enig gegeven bij waaruit zou blijken dat A., zoals zij voorhoudt, een invloedrijk persoon is.

Verzoekster legt geen begin van bewijs voor inzake haar identiteit of reisweg naar België, wat een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid.

Waar verzoekster verwijst naar de moslimcultuur teneinde aan te tonen dat zij geen afstand kan nemen van het vermeende huwelijk wordt vastgesteld dat (i) zij verklaarde protestants te zijn (administratief dossier, stuk 9, p.1.; stuk 3, p.3) en zich weigerde te bekeren (stuk 3, p.5) (ii) zij verklaarde dat zij de zevende echtgenote werd van een moslimman, hetgeen strijdig is met het algemeen gekende gegeven dat in de islam een man tot maximum vier vrouwen mag huwen, zodat deze verklaring inzake haar huwelijk - zeker omdat het publiekelijk werd gevierd (ibid., p.6) en aldus niet onopgemerkt kon blijven binnen de moslimgemeenschap - niet aannemelijk is en de geloofwaardigheid van haar beweerde huwelijkse staat op de helling zet.

Indien verzoekster daadwerkelijk gehuwd was met A., *quod non*, toont zij niet aan dat zij in de onmogelijkheid was om onder dit huwelijk uit te komen gelet op haar verklaringen dat zij zich zou kunnen vrijkopen (cf. *ibid.*, p.8) of zich kon wenden tot de autoriteiten om bescherming te bekomen alvorens een beroep te doen op internationale bescherming.

Inzake het contact met haar land van herkomst repliceert verweerder terecht dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis om te vernemen hoe de persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat verzoekster nalaat dit te doen, zeker ten aanzien van haar oom (broer van haar vader) die haar zocht, onderdak bood te Douala en haar reis organiseerde, wijst op een gebrek aan interesse in haar situatie en doet afbreuk aan de ernst van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Het feit dat verzoekster hier in onzekerheid leefde wat de medische toestand van haarzelf en haar zoontje betreft verschoenen niet dit gebrek aan initiatief.

Waar verzoekster stelt dat geen enkele rekening werd gehouden met de fax die door haar raadvrouw werd doorgestuurd inzake een gelijkaardig Somalisch dossier waarin een Somalische vrouw hetzelfde lot als verzoekster trof en wel erkend werd door het CGVS als vluchteling, dient te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag individueel moet worden beoordeeld. Derhalve kan verzoekster zich niet zonder meer kan bedienen van de beslissing van de commissaris-generaal waarin een Somalische vrouw werd erkend als vluchteling.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar vermeende asielrelaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gelet op wat voorafgaat is de materiële motiveringsplicht niet geschonden.

2.5. Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS